

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa E. G.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Klinicznemu
im. (...) w W.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powódki kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną w postępowaniu przed Sądem Najwyższym,**
- 3) przyznaje radcy pr. B. M. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w (...) wynagrodzenie w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł podwyższonej o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 października 2017 r. powódka oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Skarżąca oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej upatruje w oczywiście błędnej wykładni art. 430 k.c. i art. 355 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 4, art. 30, art. 32 ust. 1 i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, co doprowadziło do błędu polegającego na niezbadaniu wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego określonych w art. 355 § 1 i 2 k.c. w postaci należytej staranności, co skutkowało nie zasądzeniem na rzecz powódki żądanego zadośćuczynienia. Podnoszone jednak przez skarżącą zarzuty opierają się w przeważającej mierze na polemice

z wnioskami wynikającymi z opinii biegłych, a które zaaprobowwały Sądy *meriti*, w szczególności, że personel medyczny dochował zasad sztuki lekarskiej, a podjęte przez nich działania odpowiadały aktualnemu rozpoznaniu stanu zdrowia powódki, nadto, iż nie zostało wykazane, aby późniejsze leczenie podjęte przez powódkę było skutkiem zawinionego działania lub zaniechania pracowników pozwanego szpitala. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wynikało także, iż gdyby w pozwanym szpitalu przeprowadzono badania diagnostyczne wskazane przez powódkę, przebieg jej leczenia, a zwłaszcza rezultat, byłyby inne. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty zmierzające do podważenia oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, czy do kwestionowania opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla skarżącej. W orzecznictwie nie budzi też wątpliwości – co ma związek z zarzutem skargi kasacyjnej kwestionującym oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z innej opinii lekarskiej oraz instytutu, a także opinii uzupełniającej – że sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest niekompletna, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przekonującej argumentacji, że w sprawie zachodziła taka potrzeba.

Dodać przy tym należy, że skarga kasacyjna powinna zawierać dwa odrębne wywody prawne: jeden nawiązujący do art. 398³ § 1 k.p.c. i określający podstawy kasacyjne oraz ich uzasadnienie i drugi zawierający uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawiązujący do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Spełnienie zatem wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c. powinno przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w znacznej części zawiera tylko

odesłanie do odpowiednich wywodów zawartych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwagi na sytuację życiową i majątkową powódki.

W przedmiocie przyznania radcy prawnemu B. M. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w (...) wynagrodzenia za niepłaconą pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, stosownie do zgłoszonego wniosku, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 pkt 6, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1715).

aj